

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: J. J., zast. JUDr. Vojtěchem Filipem, advokátem, se sídlem Čechova 689/11, České Budějovice, proti žalované: Česká správa sociálního zabezpečení, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 5. 2024, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 12. 2024, č. j. 21 Ad 20/2024-27,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 27. 5. 2024, č. j. X, podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítla jako opožděné námitky žalobce proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 1. 2024, č. j. X, jímž byl podle § 67f zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, žalobci snížen starobní důchod o 2.700 Kč na částku 19.901 Kč měsíčně.

[2] Následnou žalobu Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozsudkem ze dne 17. 12. 2024, č. j. 21 Ad 20/2024-27, jako nedůvodnou zamítl. Konstatoval přezkoumatelnost rozhodnutí žalované, neboť je z jeho odůvodnění zřejmé, na kterých úvahách žalovaná vystavěla závěr o opožděnosti námitek žalobce. Ten totiž rozhodnutí žalované ze dne 25. 1. 2024, č. j. X, převzal osobně dne 31. 1. 2024, což stvrdil svým podpisem. Lhůta pro podání námitek činila 30 dnů, uplynula tedy dne 1. 3. 2024. Žalobce podal námitky dne 6. 3. 2024, tedy opožděně. Žalovaná proto podle závěru městského soudu zamítla námitky žalobce v souladu s § 92 odst. 1 správního řádu.

II. Obsah kasační stížnosti

[3] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost. V ní a jejím doplnění, které bylo učiněno v měsíční lhůtě stanovené ve výzvě soudu, stěžovatel namítl, že městský soud rozhodl bez jednání, ačkoli k tomu nedal souhlas, čímž byl porušen princip spravedlivého procesu. Městský soud navíc nereagoval na žádost stěžovatele, když nepřerušil řízení a nepředložil Ústavnímu soudu otázku ohledně (ne)souladu zákona č. 455/2022 Sb., kterým se mění zákon č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony s ústavním pořádkem. K tomu stěžovatel v zásadě opakuje žalobní argumentaci, přičemž obhajuje názor o nesouladu příslušného ustanovení s ústavním pořádkem.

[4] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení kasační stížnosti

[5] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[6] V první řadě je nutné uvést, že městský soud nepochybil, jestliže ve věci nenařídil ústní jednání. V přípisu ze dne 28. 8. 2024, č. j. 21 Ad 20/2024-18, totiž stěžovatele mimo jiné v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. poučil, že *„[s]oud může rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhl nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení tohoto přípisu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci.“* Uvedený přípis byl doručen do datové schránky zástupce stěžovatele dne 30. 8. 2024 a z obsahu spisu městského soudu vyplývá, že stěžovatel až do vydání napadeného rozsudku nikterak neprojevil nesouhlas s projednáním věci bez nařízení ústního jednání. Byly tedy splněny všechny zákonné podmínky pro takový postup, takže řízení před městským soudem nebylo zatíženo vadou, která by měla za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. proto nebyl naplněn.

[7] Dále Nejvyšší správní soud upozorňuje, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu a důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit, se musí vztahovat právě k tomuto rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2004, č. j. 3 Azs 43/2003-48, anebo ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47). V minulosti Nejvyšší správní soud též dovodil, že *„aby vůbec byla kasační stížnost způsobila k projednání, musí kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě rozhodnutí krajského soudu, proti němuž byla podána, a nikoli nějaký jiný akt, byť třeba i věcně související nebo předcházející napadenému rozhodnutí krajského soudu.“* (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS.).

[8] V dané věci přitom žalobou napadeným rozhodnutím byly zamítnuty námitky stěžovatele pro opožděnost, tudíž se jejich obsahem žalovaná věcně nezabývala. Úkolem městského soudu proto bylo jen přezkoumání zákonnosti závěrů žalované, na nichž se její rozhodnutí zakládalo. Z tohoto důvodu městský soud posuzoval toliko namítanou

pokračování

nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalované ohledně opožděnosti námitek, se kterou se vypořádal v odstavcích 14 až 18 napadeného rozsudku. V jeho odstavci 19 pak městský soud zdůvodnil, proč se nemohl věcně zabývat ostatními námitkami stěžovatele, tak, že „[v]zhledem k výše uvedeným závěrům NSS ohledně zamítnutí odvolání pro opožděnost soud neposuzoval důvodnost žalobních tvrzení vztahujících se k započítání doby pojištění, rozporu se mezinárodními závazky České republiky, nepřislušnosti Ústavu pro studium totalitních režimů k vydávání rozhodnutí ani se nezabýval souladností zákona č. 455/2022 Sb., kterým se mění zákon č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, s Ústavou České republiky a ústavním pořádkem.“

[9] Za této situace bylo úkolem stěžovatele zcela konkrétními a srozumitelně formulovanými námitkami zpochybnit zákonnost rozsudku městského soudu, nikoli rozhodnutí správních orgánů. To však stěžovatel neučinil, neboť fakticky brojí proti závěrům prvostupňového rozhodnutí žalované, jejichž věcnou správností se žalovaná v řízení o námitkách ani následně městský soud nemohly věcně zabývat pro opožděnost námitek stěžovatele. Ten pak žádným způsobem nepolemizuje s výše popsanými úvahami, na nichž je vystavěn napadený rozsudek. Za této situace lze uzavřít, že všechny zbývající kasační námitky se opírají pouze o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), a proto ve smyslu § 104 odst. 4 téhož zákona nejsou přípustné a Nejvyšší správní soud se jimi nemůže zabývat.

IV. Závěr a náklady řízení

[10] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. Současně podle § 60 odst. 1 věty první, odst. 2 a § 120 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatel v něm neměl úspěch a procesně úspěšné žalované takové právo ve věcech důchodového pojištění nepřisluší.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. března 2025

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu